

VIATGES

Passejant pel Périgord

TEXT I FOTOGRAFIES: JOSEPA BLANCH

Vacances tranquil·les, sense cap fita obligada, la passejada per aquest sud-oest de França ha estat un veritable respir, una pausa important en aquest atrafegat dia a dia del nostre quotidià.

De ruta cap al nostre destí, creuem la Montagne Noire. Frondosos boscos de roures, faigs, pins i avets ombregen totalment la carretera i no deixen passar el sol, que llueix i escalfa de valent. A Castres, ens sorprèn el petit museu dedicat a Goya, amb obres seves i dels seus contemporanis, que un dels seus descendents va llegar a la ciutat a les darreries del segle XIX. Antiga urbs de teixidors i tintorers, lligats a la propera Mazamet, vila tèxtil amb un important passat de puixança econòmica, té en les cases amb façanes acolorides, que voregen el riu Agoût, un dels seus principals atractius.

El curs del Lot, al seu pas per Cahors, ens deixa endevinar la bellesa d'aquesta regió que tot just estrenem. El Pont Valentré, majestuós, s'alça al mig del riu i es deixa creuar per gaudi del visitant.

Ja situats al Périgord Noir, el Dordogne ens fa de guia. Es diu que és el riu més bonic de França. El seu curs, amb les seves plàcides aigües, enriqueix camps, vinyes, hortes..... Ara que el blat ja està segat, les bales de palla, a centenars, esperen pacients, damunt del daurat rostoll, la recollida cap a la pallissa. Més enllà, als camps ja llaurats, es poden veure els terrossos d'aquesta terra fèrtil i preciosa. Les vaques, pacients, pasturen al mig del verd farratge. Des de qualsevol racó, la paleta de colors meravel·la. Dels ocres als grocs, dels verds als blaus, dels vermells als porpres, tots hi són representats.

Regió de terreny calcari, és plena de grutes, coves, balms, esplugues, que han estat, des dels inicis de la humanitat, recer i llar dels homes. Arreu, jaciments prehistòrics, encara en excavació, per investigar i analitzar els nostres orígens. Visitem tot el que es pot veure de Lascaux, on els homes primitius van deixar la seva empremta en les pintures murals, figuratives, expressió de la vida en aquells primaris moments. La guia, molt amable, intenta de donar una explicació comprensible de les tècniques emprades en l'art rupestre, el seu sentit, el seu significat. A part d'haver pogut esbrinar amb certesa científica els minerals i els pigments utilitzats, hi ha una pila de dubtes i

Rocamadour.

La Roque-Gageac.

desconeixences que queden, de moment, en enigma i ignorància. Naturalment, estem parlant de la prehistòria, abans de la història, no hi ha res escrit.

A la Gouffre de Padirac, les estalactites i les estalagmites conformen un paisatge de misteri i tenebres.

Talment com els troglodites, i per fer-nos ben bé el càrrec de la vida dels Cromagnon i dels Neandertal, pugem a La Roque Saint-Christophe, espadat sobre el riu Vézère, que sembla ser que va estar habitat per l'home des de fa 55000 anys i fins al segle XVI, quan un dels reis francesos, catòlic, va decidir el desmantellament del lloc i l'expulsió dels seus estadants.

Resseguint el Dordogne, es succeeixen pobles preciosos. Ran de riu i clavats a la roca com la Roque-Gageac, dalt del pla i amb vistes d'infart com Domme, oberts a la vall com Beaulieu-sur-Dordogne o Beynac..... Aquests i tants d'altres, tots són un veritable jardí. Les flors omplen façanes, pengen de fanals, alegren voreres i festegen racons. Amb els seus pètals i poncelles de tots colors corresponen plenament a l'amor i a la dedicació que els tenen els vilatans. La denominació genèrica de "*ville fleurie*" els escau totalment.

Globus per sobrevolar el riu quan cau la tarda, gavarres de passeig, canoes i kayacs per fer esport, pescadors de canya, nedadors, campistes, ciclistes..... Tota la riba del riu bull de vida, d'activitat, d'animació.

Castells i fortificacions de totes les èpoques, Castelnaud, Milandes, Beynac, Fénelon. Jardins com el Manoir de l'Eyrignac. Enmig d'aquestes valls i carenes, hi han buscat inspiració, pau i repòs, artistes de tota mena, com Josephine Baker o Paul Éluard.

Impressionant la ubicació de Rocamadour. Literalment clavat en una roca, es despenja des del castell, al cim de la rocalla, passant pel santuari de la verge negra, fins arribar al poble ran de vall, un únic carrer totalment turístic. És lloc de peregrinatge per als catòlics. Hi ha ascensors per fer el camí fàcil, ja que el pelegrí autèntic té la pujada del Calvari, amb Via-Crucis inclòs, per fer tot el trajecte a peu.

A Sarlat-la-Canèda, encisador poble amb un centre medieval important, passejar pel mercat setmanal del dissabte és un veritable encert. Places i carrerons s'omplen de pagesos i grangers que, sota els para-sols, ofereixen les seves preuades mercaderies. Anuncien que tot és artesà, des de les llonganisses que es fan de tot el que un es pugui imaginar, fins als enciams de totes menes, hortalisses, fruits vermells..... Trufes i ceps, quan és la temporada, són un producte estrella.

Capítol a part mereixen les oques i els ànecs. La venda de productes d'aquestes aus omple mercats, botigues, granges, paradetes a les carreteres. El *foie entier* o *mi-cuit*, acompanyat de gelatines i confitures, és una delícia per al paladar. El *magret* i el *confit* són omnipresents a totes les cartes dels restaurants. >

La Roque-Gageac.

Des que els primers francesos d'aquest sud van començar a torturar els pobres animals, fent-los menjar fins a emmalaltir-los el fetge, van aconseguir una *gourmandise* valorada actualment arreu del món.

Camps sencers de noguers omplen el paisatge. De les nous en fan oli, vi o vinagre. També les trobem crues o cruixents a l'amanida o dolces en pastissos o galetes. Aquest fruit sec es conrea a bastament.

Com a casa nostra, aquí el vi també s'ha posat de moda. Petits viticultors amb cellers moderns i amb els seus enòlegs corresponents fan recerca i investiguen per aconseguir cupatges atractius i diferents. A les costes de Cahors o de Bergerac, els ceps s'arreglaren polits i ufanosos per donar el millor raïm.

De tornada passem per Lourdes. No calen massa comentaris. El negoci és el miracle. Hotels, botigues plenes de verges i sants, aigua beneïda.... I al mig de tot aquest mercadeig, els creients i els malalts buscant l'última esperança.

Anem a dormir a Gavarnie, als peus del Vignemale, en ple Pirineus. Arribem de nit i amb boira. Quan al matí obrim el balcó de l'habitació, no podem reprimir l'emoció. La boira s'ha esvaït i el sol llueix amb tota la seva força. Tenim davant nostre el Cirque de Gavarnie, bellíssim entorn natural, ple de congestes de neu, cascades, torrents, pics i senders. Ens abillem degudament i, amb bastons per a la pujada, fem camí cap a

Domme.

dins del Cirque. És un agradable passeig. A peu o en muntura, cavalls o ases, famílies senceres fan aquesta excursió. Quan arribes al bell mig del paratge, la bellesa és aclaparadora. Et sents petit, insignificant i molt afortunat de poder contemplar aquests indrets. Aquí la natura es troba en tot el seu esplendor i grandària.